

CHRISTOPHER WHYTE

Kívánság

(Miann)

Bár inkább festenék
mint hogy verset írok.

Akkor
minden kép mesélne
hol vették hol lopták el
hol függött milyen falon
ki kapta ajándékba
asszony drága barát.

Lenne biztosításuk
gondosan bebugyolálva
utaznának kocsin vonaton
és száz évvel később
restaurálnák őket
hiszen a maga módján
fakulna minden színük
ahogy évszázadok alatt
a tengerszem íze és színe
változik kavicstól növénytől.

Elvesznének megrongálódnának
makacs emberek nem adnák el őket
a vászon aggasztóan repedezne
és az értők hiába keresnék
a legértékesebb képet
mert az magában függne
egy csöndes meleg
szoba mélyén ahol egy asszony
minden este behúzta a függönyt
és ölében könyvvel
hosszan ült a tűz előtt.

Nem kérnének
a reprodukciók unalmából
képzelt tárlatra gyűlnének
más festők képeivel együtt
míg a látogatók nézelődnek
vagy eltűnnek a kávézóban.

És ha a múzeum bezárt
 a visszhangos termek homályán
 társalognának titokban
 mint egy széthullott család tagjai
 akik ritkán jönnek össze
 temetésre esküvőre keresztelőre.

(1989. tavasz)

Mesterházi Mónika fordítása

Bátorság (A' mhisneach)

Nemegyszer, ahogy bevillant a szemembe
 váratlanul, sosem csökkenő meglepetést
 okozva, a csuklód látványa:
 ez adott bátorságot tovább élni;

ahogy ingujjadból előbukkant
 erősen, inasan, ruganyosan,
 olyan, mint ahogy egy fa
 kinő, az erőteljes törzs
 küszködik, ki akar szabadulni
 a földből, aztán elveszíti
 szilárdságát a kézfej és az ujjak
 könnyű lombozatában.

Kezed gyors mozdulatai:
 a fa termése.
 Minden alakzat, amit ujjaid
 és tenyered a levegőbe rajzolnak:
 a fáról potyogó gyümölcs.

Szeretem a fa függőségét.

Tevékeny, nyugtalan, ügyes;
 de érezni, hogy nincs pontos
 másolata, csak társa, aki
 kiegészíti mindazt, amit tesz.
 Nem monológ ez,
 hanem párbeszéd.

(1989. ősz)

Nádasdy Ádám fordítása

Rory-hoz (‘Do Ruaraidh’)

Tanár uram,
kormányoztad
hajómat a versek buktatóin.

Azt vártam, hogy
hajótörést
szenvedek egy gonosz, sziklás parton,

de te tudtál
olyan öblöt,
melynek sima homokján kikössek.

Nem kérdezted,
hová megyünk,
mégis mindig jó kalauz voltál.

Bármi is volt
rakományom,
sose láttam rajtad bosszúságot,

vagy megvetést.
Bíztál bennem,
s önbizalmat adtál, egyre többet.

Azok közül,
akik a *gaelt*
hazulról, a szigetekről hozták,

szinte csak te
voltál képes
azokat jószívvel befogadni,

kiket korunk
némává tett
hazátlanság zord ítéletével.

És talán mert
asszonyoddal
egész falka gyereket neveltél,

a jövőt, hogy
mire készül,
mindig szelíd szeretettel nézted:

más élet- és
versformákat

úgy fogadtál el, szorongás nélkül.

Nem hízelgés,
nem szóvirág
ez a szöveg, ahogy most leírom;

méltatás, de
mégis csöndes,
szerény – mint egy saját költeményed.

Századunkban
nincs más költőnk,
ki ily hosszan szőtte műve vásznát,

példát adva
az ifjaknak,
hogy' épül a vers szilárd alapra.

Egyvalamit
sose túrtél:
ha hallgattam, s nem volt semmi termés.

Te voltál a
„bába-ember”
minden versnél, amit összeraktam

zöld betűkből,
ahogy szőttem
képernyőjén saját masinámnak.

Mindezekért
megígérem:
ha az idő keze (mely kegyetlen)

végül mégis
átfordítja
teremtés-könyved utolsó lapját,

viszem tovább,
amit hagytál
rám, és mindenkire, aki költő.

(1995. tavasz)

Nádasdy Ádám fordítása

Jászai Mari tér

Üldögéltem a pékség ablakában,
és élvezettel szürcsöltem a kávémm,

a téren, mint mindig, zajlott az élet,
a tér a folyóra néz és a hajlott

hátú hídra, a híd meg átvezet
szigeten túl, a távolabbi partra,

a parton túli tágasabb világba,
ahol az élet messze tágasabb,

ki érti, mért marad, aki marad,
mire vár olyan békésen, nyugodtan?

A lámpa vált, és átmehet, aki
fekete csíkről fehér csíkra lépked,

de ki szabályozza a síkos
és tökéletes sárga villamost,

hosszú testén a lélegző kopoltyút,
nyíló-csukódó nyílását a lénynek,

akit a létezés csodája
csak ilyen röpke megállásra késztet?

Figyelem, ahogy az árus cigányok
kiraknak övet és hímzett terítőt,

megáll előttük egy-egy háziasszony,
a mondott áron jól elvitatkoznak,

egyezség nincs, de ez is csak a játék,
a nagy színjáték része, az enyém,

hiszem, hogy a kedvemért hozta össze,
épülésemre a nagy rendező.

(2008. május)

Lázár Júlia fordítása